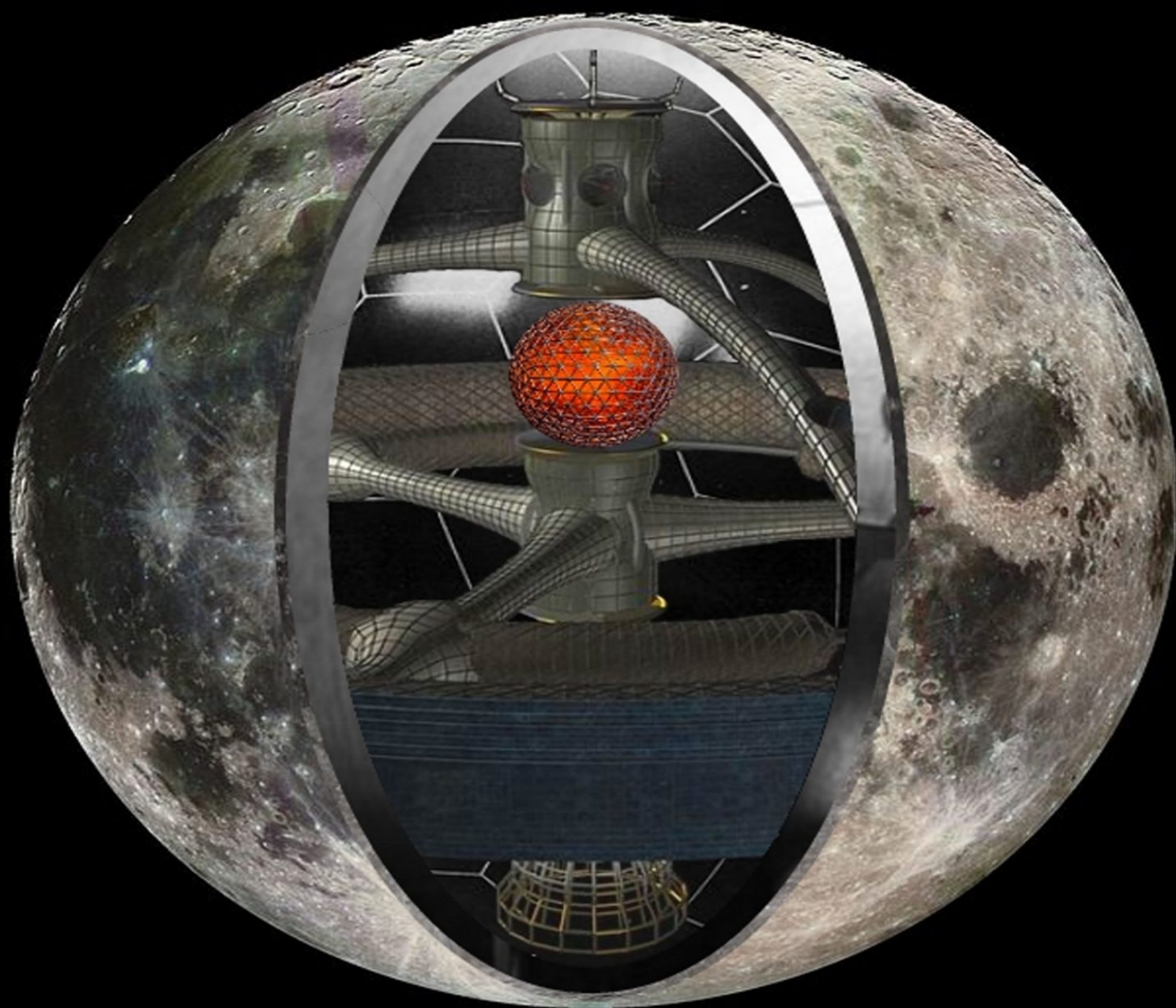

Splendidum družstvo

JE MĚSÍC KOSMICKÁ LOĎ?

Johann Schneider

JE MĚSÍC KOSMICKÁ LOĎ?

JOHANN SCHNEIDER

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

JE MĚSÍC KOSMICKÁ LOĎ?

Copyright © Johann Schneider, 2023

Cover © Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0, 2017

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-267-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-268-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-269-7 (PDF)

Obsah

Prolog

Bizarní teorie o měsíci jako kosmické lodi

Názory vědců na Měsíc

Jaká by byla Země bez Měsíce

Měsíc v mytologiích

Zvláštní jevy na Měsíci v minulosti

Hypotézy o původu Měsíce

Atomová válka ve Sluneční soustavě

Nevysvětlitelné záhady na Měsíci

Tajemné objekty na Měsíci, které Nasa nedokáže vysvětlit

Kdo měl šílený plán odpálit jadernou bombu na Měsíci?

Epilog: Zpráva, která šokovala svět v roce 2023

Zdroje

Prolog

Jsme my, pozemšťané, jedinými inteligentními obyvateli vesmíru, nebo jsou v jeho obrovských rozlohách jiné civilizace?

Pokud ano, kde se nacházejí, a jak daleko jsou od Země?

Tyto otázky trápí lidstvo po mnoho staletí.

Často je mi pokládána otázka: „Ty opravdu věříš na mimozemšťany?“ nechybí výsměch v očích tazatelů.

Odpovídám otázkou: „A ty si opravdu myslíš, že ve vesmíru, kdy vědci jeho stáří určují na $13,799 \pm 0,021$ miliardy let a jen průměr pozorovatelného vesmíru je minimálně 93 miliard světelných let čili $8,80 \times 10^{26}$ metrů jsou jediné inteligentní bytosti na planetě Zemi? Není to poněkud fantaskní představa?“

Posměváčci mlčí. A pak se někteří zeptají: „A jak by mohli k nám překonat takovou dálku, když ve sluneční soustavě není mimozemský život a nejvzdálenější planetou je v naší soustavě Neptun, který obíhá 4,5 miliardy kilometrů daleko od Slunce.“

Moje odpověď: „Sir Arthur Charles Clarke řekl: ‘Vesmír je nekonečný a realita zřejmě překoná veškeré naše představy.’ A k tomu podotkl: ‘Pokročilá věda se nedá odlišit od magie.’ Tím chci říct, že pokud někde existuje velmi stará a vyspělá civilizace, nebude pro ni problém překonávat obrovské vzdálenosti ve vesmíru. Copak

by lidé ve starověku připustili, že se bude jednou létat na Měsíc? A vývoj vědy jde stále rychleji kupředu.“

Bizarní teorie o měsíci jako kosmické lodi

Jedna z nejneobvyklejších konspiračních teorií spojených s Měsícem vznikla v SSSR, ale v Americe získala skutečnou popularitu.

Měsíc nemá tvar dokonalé koule. Něco muselo uložit Měsíc na jeho oběžnou dráhu s přesnou výškou, dráhou a rychlostí. Jednu stranu Měsíce nikdy ze Země nelze vidět.

Autoři knihy *‘Kdo postavil Měsíc?’* Christopher Knight a Alan Butler vysvětlují, že Měsíc není skutečný v tom smyslu, že není „přirozeným“ Měsícem. Říkají, že matematika a geometrie mezi Sluncem, Měsícem a Zemí je výjimečná ve smyslu jejich uspořádání a nikde jinde ve sluneční soustavě takové uspořádání nenajdeme. Říkají, že Měsíc je na danou orbitu umístěn s přesností švýcarských hodin. Při zatmění Slunce má Měsíc přesně velikost Slunce.

V roce 1970 dva ruští vědci Michail Vasin a Alexandr Ščerbakov publikovali v sovětském časopise Sputnik článek s názvem ... *Je Měsíc dílem mimozemské inteligence?*

Teorie navržená těmito dvěma odborníky nabízí argumenty, které by vysvětlily nesčetné záhady.

Ruská vědecká dvojice navrhla teorii, že Měsíc Země není přirozenou družicí, ale planetkou, kterou před tisíci lety v dalekých končinách vesmíru doslova vyhloubily super vyspělé inteligentní bytosti disponující technologií, která i v dnešní době daleko převyšuje tu naši.

Ščerbakov a Vasin navrhli, že k roztavení horniny a vytvoření dlouhých dutin uvnitř Měsíce byly použity mohutné stroje, které roztavený odpad rozprostřely na měsíční povrch.

Svou teorii rozvinuli tvrzením, že Měsíc byl zachován díky vnitřnímu plášti podobnému trupu a rekonstruovanému vnějšímu plášti z kovového kamenného odpadu a nakonec bylo toto obrovské plavidlo řízeno vesmírem a nakonec umístěno na oběžnou dráhu k naší planetě.

Někteří tvrdí, že je to absurdní myšlenka, ale oba vědci předložili argument podložený vědeckými údaji.

Vasin a Ščerbakov uvádějí, že byly objeveny některé měsíční horniny, které obsahují ZPRACOVANÉ KOVY, jako např.

mosaz

prvky uranu 236

neptunium 237

Tyto prvky se NIKDY nevyskytovaly volně v přírodě.

Přesto se na povrchu Měsíce nějakým způsobem vyskytují jejich stopy.

Například uran 236 je radioaktivní jaderný odpad, který se nachází ve vyhořelém a přepracovaném uranu.

Ještě zajímavější je, že neptunium 237 je radioaktivní kovový prvek a známý vedlejší produkt jaderných reaktorů a výroby plutonia.

Předpokládá se, že pod povrchem Měsíce existuje mnoho neobjevených jeskyní. Na Měsíci se uskutečnilo několik experimentů, které měly zjistit, zda jsou tyto jeskyně skutečně reálné.

Zajímavé je, že výsledky těchto experimentů nebyly nikdy zveřejněny.

Astronaut Apolla 14 Dr. Edgar Mitchell sice zesměšnil možnost existence dutého Měsíce, ale připustil, že vzhledem k tomu, že na povrchu jsou těžší materiály, je možné, že uvnitř Měsíce existují masivní jeskyně.

Dr. Sean C. Solomon z MIT přispěl k záhadě dutého Měsíce, když napsal: *Experimenty na sondě Lunar Orbiter výrazně zlepšily naše chápání gravitačního pole Měsíce... Představily možnost, že Měsíc může být dutý.*

Jakkoli se tato měsíční teorie může na první pohled zdát pobuřující, zamyslete se na chvíli nad tím, jak tento “neortodoxní” model vyjasňuje všechny záhady Měsíce.

S ohledem na vysvětlení Vasina a Ščerbakova bychom mohli vysvětlit, proč Měsíc je mnohem starší než naše planeta a možná i naše sluneční soustava.

Pomohlo by to také vysvětlit, proč jsou na Měsíci tři odlišné vrstvy, přičemž nejhustší materiály se nacházejí ve vnější vrstvě, přesně tak, jak bychom očekávali při pohledu na “plášť” kosmické lodi.

Kromě toho by výše uvedené mohlo také vysvětlit, proč na povrchu našeho Měsíce nebyly nalezeny žádné známky vody, přesto jsme našli rozsáhlé důkazy o její existenci hluboko v jeho nitru.

Tato převratná teorie by také vysvětlila záhadu, která se skrývá na odvrácené straně Měsíce a maskony, což lze považovat za pozůstatky strojů používaných k vrtání a vytváření dutého Měsíce.

Teorie, že náš Měsíc je ve skutečnosti umělou družicí, by mohla vysvětlit podivné – a přesto rytmické “měsíční otřesy”.

Pokud je Měsíc skutečně výsledkem pokročilé mimozemské “terraformace”, tak by nám to poskytlo řešení dlouho diskutovaného sporu o “horkým Měsíci” a “studeným Měsíci”, což naznačuje, že pravdu měli odborníci v obou případech.

To znamená, že náš Měsíc byl původně studený planetoid, který byl uměle přeměněn na kosmické těleso pomocí umělého zahřívání.

Tato teorie by také mohla pomoci vysvětlit rozpory ohledně otázky, zda je ve skutečnosti dutým měsícem, či nikoli.

Pokud by byl pozemský Měsíc původně pevným planetárním tělesem, které bylo před x lety uměle vydlabáno, pravděpodobně bychom našli důkazy o obou fázích – což je přesně to, co máme s našimi současnými znalostmi o Měsíci.

Isaac Asimov – americký spisovatel a profesor biochemie na Bostonské univerzitě, který byl známý svými díly science fiction a populární vědou byl fascinován záhadami obklopujícími Měsíc.

Asimov psal o Měsíci a o tom, jak se domníval, že mohl být “zajat” a takto umístěn na své místo: Je prostě příliš velký na to, aby byl zachycen Zemí. Šance, že by k takovému zachycení došlo a Měsíc by pak zaujal téměř kruhovou oběžnou dráhu kolem naší Země, je příliš malá na to, aby taková eventualita byla věrohodná.

A Asimov měl pravdu, když vzal v úvahu dráhu Měsíce – nejenže je to téměř dokonalá kružnice, ale je stacionární, což

znamená, že jedna strana je vždy přivrácena k Zemi jen s nepatrnou odchylkou.

Pokud je nám známo, jedná se o jedinou “přirozenou” družici, která má takovou dráhu...

Pak není překvapivé tvrzení, že Měsíc je obrovská kosmická loď s kovovým trupem skrytým pod jeho vnějším povrchem. V tomto případě musel být obydlený v minulosti a pan Wilson sám se přiklání k tomuto názoru, a navíc podotýká, že je stále obydlen. Podporuje ho George H. Leonard, název jeho knihy *Někdo jiný je na našem Měsíci* (1976), mluví sama za sebe.

Kde a kdy se představa dutého a obydleného Měsíce jako první objevila není jasné, ale je fakt, že v roce 1926 Edgar Rice Burroughs, autor *Tarzanových příběhů*, napsal dobrodružný román s názvem *Dívka z měsíce*, ve které si představoval Měsíc jako dutinu koule s pevnou kůrou asi dvě stě padesát mil v tloušťce, jež byl obydlen některými poněkud podivnými tvory, jako jsou létající ropuchy a čtyřnozí humanoidi!

Tato fantazie může být vyvolána článkem napsaným v roce 1959 na začátku kosmického věku, dalším Rusem, Josifem Šklovskijem. Na rozdíl od Vasina a Ščerbakova, Šklovskij byl významný astronom a všichni studenti astrofyziky znají jeho průkopnickou práci ve spojení s Krabí mlhovinou – masou plynu, způsobenou výbuchem supernovy, viděného Číňany a ostatními v roce 1054. Dnes o tom víme hodně, ale většina toho, co jsme zjistili, je díky Šklovského brilantní práci na počátku roku 1950. Iosif Šklovskij tedy, není člověk, jehož názory lze lehkovážně odmítnout.

Nikdo si není jistý původem Měsíce. Měsíc mohl být nezávislým tělesem který byl zachycen gravitačním působením

Země, i když toto by zahrnovalo některé velmi zvláštní okolnosti. Nebo vznikl stejným způsobem jako samotná Země, ve stejné době.

V souvislosti se stářím jediné známé přirozené družice Země se nejčastěji hovoří o hodnotě 4,51 miliardy let. Podle obecně přijímané teorie vznikl Měsíc v důsledku srážky Země a Theii, protoplanety disponující rozměry podobnými dnešnímu Marsu. To mimo jiné znamená, že část hmoty, která dnes tvoří Měsíc pochází právě ze Země.

x x x

Nyní se podívejme na názory pánů Vasina, Ščerbakova, Wilsona a dalších...

Nejprve jsou tu krátery, které jsou na svou velikost mělké. Jejich průměr, jak jsme viděli, může přesahovat 150 mil, ale jejich stěny se zvedají jen několik tisíc stop nad jejich propadlými dny, z nichž některá obsahují centrální vrcholy. Nabízí se tedy domněnka, že pod vnějším povrchem se nachází něco velmi pevného a houževnatého, a právě odtud pochází myšlenka kovového pláště. Přesto je hloubka sopečných i impaktních kráterů na Zemi přibližně ve stejném poměru – a nezdá se, že by někdo (dokonce ani lord Clancarty) navrhoval, že i Země je vesmírná loď s kovovým pláštěm.

Dále je tu otázka složení velkých plání, které jsou stále označovány jako moře, přestože je již dlouho známo, že v nich není žádná voda (ve skutečnosti všechny současné důkazy naznačují, že na celém Měsíci nikdy nebyla ani kapka vody). Shoda názorů panuje v tom, že se jedná o lávu. Rozhodně tomu nasvědčují analýzy vzorků přivezených domů. Zdá se, že v

mnohem dřívejší fázi historie Měsíce, před několika tisíci miliony let, došlo k obrovské sopečné činnosti; z nitra se vylilo magma a zaplnilo již existující velké pánve.

Pokud se chystáte vypustit umělý sputnik, pak je žádoucí, aby byl dutý.

Zároveň by bylo naivní si představovat, že by se někdo schopný tak obrovského vesmírného projektu spokojil s nějakým obrovským prázdným kmenem vrženým na trajektorii blízké Země.

Pravděpodobnější je, že to, co zde máme, je velmi stará kosmická loď, jejíž vnitřek byl naplněn palivem pro motory, materiály a zařízení pro opravy, navigaci, přístroje, pozorovací zařízení a všechny druhy strojů...

Jinými slovy, vše potřebné k tomu, aby tento "vesmírný koráb" sloužil jako jakási Noemova archa intelligence, možná dokonce jako domov celé civilizace předpokládající prodlouženou (tisíce milionů let) existenci a dlouhé putování vesmírem (tisíce milionů mil).

Samozřejmě, trup takové kosmické lodi musí být ohromně tvrdý, aby odolal úderům meteoritů a prudkým výkyvům mezi extrémním teplem a extrémním chladem.

Jak by asi taková "skořápka" vypadala? Pravděpodobně základ tvoří husté pancéřování o tloušťce asi 20 mil a mimo něj jakýsi volnější kryt (tenčí vrstva – v průměru asi tři míle).

V některých oblastech, kde jsou měsíční "moře" a "krátery", je horní vrstva poměrně tenká, v některých případech neexistuje. Vzhledem k tomu, že průměr Měsíce je 3 476 km, tak ho vnímáme jako tenkostěnnou prázdnou kouli.

Na jeho vnitřním povrchu by mohly být všechny druhy materiálů a zařízení. Ale největší část měsíční hmoty je soustředěna v centrální části koule, v jejím jádru, které má průměr 2 mil.

Vzdálenost mezi jádrem a “skořápkou” je tedy v oblasti 30 mil.

Tento prostor byl nepochybně vyplněn plyny potřebnými pro dýchání a pro technologické a jiné účely.

S takovou vnitřní strukturou by Měsíc mohl mít průměrnou specifickou hmotnost 3,3 gramu na krychlový centimetr, což se značně liší od hmotnosti Země (5,5 gramů na krychlový centimetr).

Je samozřejmě těžké říci, kdy začal “svítit” na obloze nad Zemí, ale na základě některých předběžných odhadů by se dalo předpokládat, že to bylo asi před dvěma tisíci miliony let.

Samozřejmě si nepředstavujeme, že Měsíc je stále obydlený a pravděpodobně mnoho jeho automatických zařízení také přestalo fungovat.

Stabilizátory přestaly fungovat a póly se posunuly.

I když Měsíc udržuje stejnou stranu otočenou směrem k nám, po nějakou dobu byl nestabilní na své vlastní ose, příležitostně nám ukázal část své opačné strany, která byla kdysi neviditelná pro pozorovatele na Zemi – například samotní Selenité (Měsíčníané), zde podnikali expedice.

Čas si vybral svou daň. Karoserie i lanoví se do jisté míry rozpadly; některé švy na vnitřním plášti se zřejmě rozcházely.

Předpokládáme, že dlouhé (až 940 mil) řetězce malých kráterů, které byly dříve připisovány sopečné činnosti, byly způsobeny erupcemi plynu prasklinami, které se objevily v pancéřování v důsledku nehod.

Není pochyb o tom, že jeden z nejkrásnějších rysů měsíční krajiny – rovná “zed” téměř 500 yardů vysoká a přes 60 mil dlouhá – vznikla v důsledku toho, že se jeden z pancéřových plátů ohnul pod dopadem nebeských torpéd a zvedl jeden z jeho rovných okrajů.

Populace Měsíce pravděpodobně podnikla nezbytné kroky k nápravě následků bombardování meteority, například záplatováním ve vnějším štítu zakrývajícím vnitřní plášť. Pro tyto účely byla pravděpodobně použita látka

z měsíčního jádra, z něhož byl vyroben jakýsi cement. Po zpracování by to přetáhli potrubím na povrchová místa, kde by to bylo potřeba.

Domníváme se, že důvodem suchých moří Měsíce jsou ve skutečnosti oblasti, ze kterých byl ochranný povlak odtržen z pancéřového pláště.

Aby se napravily škody na těchto rozsáhlých plochách, muselo by být zařízení vyrábějící opravnou látku přivedeno bezprostředně pod staveniště, aby mohlo zaplavit oblast svým "cementem".

Výsledné ploché úseky jsou tím, co pozemskému pozorovateli připadá jako moře.

Zásoby materiálů a strojů k tomu jsou bezpochyby stále tam, kde byly, a jsou dostatečně masivní, aby daly vzniknout těmto gravitačním anomáliím.

Co je dnes Měsíc?

Je to kolosální nekropole, "město mrtvých", kde nějaká forma života vyhynula?

Je to laskavý kosmický Bludný Holanďan?

Plavidlo opuštěné posádkou a automaticky ovládané?

Nevíme a nebudeme se pokoušet hádat.

Bizarní teorie zavržena

Zajímavá je na toto téma reakce z roku 2022 ruského spisovatele Jevhena Antonjuka.

...Většina anglicky psaných zdrojů uvádí jako autory této původní hypotézy dva sovětské vědce – Michaila Vasina a Alexandra Ščerbakova. Právě jejich článek s názvem "Is the Moon a creation of alien intelligence?"

(Je Měsíc výtvorem mimozemské inteligence?), který byl počátkem 70. let přeložen do angličtiny, inspiroval americké konspirační teoretiky...

Hypotézu předložili sovětsí akademici Michail Vasin a Alexandr Ščerbakov. Kdo však tito lidé jsou? Ani jeden z nich nebyl uveden v seznamu Akademie věd SSSR. Ani jeden z nich neměl žádné vědecké publikace... Na Akademii působil známý popularizátor vědy a zastánce existence mimozemského života Joseph Šklovskij. V roce 1959 vyslovil domněnku, že družice Marsu – Phobos – může mít umělý původ. Šklovskij tuto hypotézu opatrně předkládal jako zdůvodnění neobvyklého letitého zrychlení družice Marsu a zdůrazňoval, že je “velmi radikální”. Šklovskij byl však slavný astronom a bylo těžké si ho splést s někým jiným. Navíc se hypotéza týkala Fobosu, nikoliv Měsíce, a byla dostatečně rychle vyvrácena.

Dalo by se předpokládat, že američtí zastánci konspiračních teorií si sovětské akademiky prostě vymysleli, aby se mohli odvolávat na svou autoritu, ale ve skutečnosti se podobný článek v SSSR skutečně objevil... V roce 1968 zveřejnila Komsomolská pravda článek s názvem “Měsíc – umělá družice?” Až na to, že jeho autory nebyli akademici, ale novináři z vědeckého oddělení novin – Michail Chvastunov, který někdy psal pod pseudonymem Vasiljev, a Rem Ščerbakov. Chvastunov byl popularizátor vědy, v Rusku známý především díky legendě o Vlku Messingovi a jeho údajným věšteckým schopnostem. Ščerbakov je naopak známější jako badatel díla básníka Brusova.

Jeho článek byl přeložen do angličtiny a publikován v časopise Sputnik v roce 1970. Toto vydání, které vyšlo v několika jazycích, bylo distribuováno i do zahraničí. Obsahovalo nejzajímavější materiály z jiných sovětských novin a časopisů.

Je zřejmé, že pro sborník sovětského tisku pro zahraniční čtenáře existoval velmi přísný výběr. Existují přinejmenším dvě verze, které

vysvětlují, proč se takový neobvyklý článek objevil na Západě... Objevení článku v anglicky psaném sborníku sovětského tisku není náhoda, ale součást operace sovětských tajných služeb. Tuto verzi zastává zejména Jason Colavito, jeden z hlavních amerických skeptiků a vykladačů ufologie. Podle jeho předpokladu měla operace KGB dva cíle – malý a velký. Tím malým bylo zasít do amerických myslí zmatek a pochybnosti uprostřed závodu o Měsíc. Tím větším bylo prosazení teorie paleokontaktu v opozici k tradičnímu křesťanskému pohledu na stvoření, který je ve Spojených státech populární.

Tato teorie předpokládá, že v dávných dobách navštívili Zemi mimozemšťané, kteří měli kontakt s lidstvem a možná dokonce přispěli k jeho vzniku a kulturnímu vědeckému pokroku. V 60. letech se v SSSR těšila velké popularitě a měla podporu shora uprostřed Chruščovovy propagace ateismu.

Podle této hypotézy byl článek záměrně umístěn do sborníku a z novinářů se stali akademici, aby tvrzení získala vědeckou věrohodnost. To vše s cílem zasít pochybnosti do myslí věřících Američanů, což byla jakási propaganda ateismu...

Stojí za zmínku, že "hody" v západních médiích skutečně praktikovala KGB během studené války a SSSR v tomto období propagoval teorii paleokontaktu v zahraničí. V Americe tak vyšla kniha již zmíněného Šklovského "Vesmír, život, mysl," která byla do angličtiny přeložena jako "The Intelligent Life in the Universe". Takové zahraniční publikace nebyly možné bez rozhodnutí přinejmenším na úrovni ústředního výboru, ne-li politbyra. Částečně díky aktivitě Sovětského svazu došlo na přelomu šedesátých a sedmdesátých let k rozmachu teorie paleokontaktu v západním světě. Přímé důkazy, které by podporovaly Colavitovu skeptickou verzi, však stále neexistují.